Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Trettende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale og til dem i Adspredelsen over den hele Jord — Hilsen.

(Fra „Deseret News" d. 31. Octbr. 1855).

Elskelige Brødre! Formedelst et altstyrende Forsyns Velsignelser, hvis ømme Barmhjertighed er over alle hans Gjerninger, er det os igjen tilladt at skrive til Eder angaaende Anliggender og Ting, henhørende til vor Guds Rige.

Vi har overflødig Aarsag til Taknemmelighed og Taksigelse til vor Fader i Himlen, som har beskyttet os fra Modstandernes Magt og fra ugudelige Mænds List og onde Anslag. For en Tid har de Hellige været overladte til at følge deres Veis jævne Løb uden Forstyrrelse eller Hindring udenfra, medens Fred og Ro har været forherskende i alle Bjergenes Dale.

I Mai sidstleden besøgte vi i Selskab med nogle faa af vore Brødre de sydlige Settlementer, raadende og undervisende Folket, iblandt hvilke vi er lykkelige til at troe at der udstrakt hersker en almindelig Tilfredshed Aand og Attraa til at gjøre ret, og endskjøndt vi fandt deres Afgrøde næsten aldeles ødelagt ved Græshoppernes Hærjninger, som gjorde deres haarde Anstrængelser og deres Hænders Arbeide frugtesløst, hørte vi dog ingen Knurren, ingen Utilfredshed eller Klagen, men snarere en fast og bestemt Stolen paa Hærskarernes Herre og paa deres fortsatte Anstrængelser for Ophold.

Omendskjøndt Afgrøden var saa almindeligen afædt saa silde som fra den 1ste til den 10de og 15de Juni, og endskjøndt den lille Levning bagefter led meget af Tørken, har dog den sildige Afgrøde af Mais og Grønsager og nogen sildig saaet Hvede modnet i tilstrækkelig Mængde, troer man, til at forsyne Samfundets Behov indtil en anden Høst; det vil dog sandsynligviis blive knapt for Hvede. Alle Slags Frugttræer har baaret overflødigen, endskjøndt de ogsaa led formedelst Græshoppernes Hærjninger og Virkningerne af Tørken.

Brødre! Herren har rørt ved os

løseligen; tag Advarsel af denne milde Revselse, giv Agt paa Aandens Hviskninger og frist ikke Herren til at bringe over os en tungere Tugtens Svøbe, paa det vi fuldstændigere maa undgaae hine den høie himmelske Konges Straffedomme, som nu gaaer over Jorden og udgydes over Menneskenes Børn.

Naar Overflødighed igjen skal krone vore Bestræbelser, lad den gavmilde Himmels Velsignelser blive tilstrækkeligen paaskjønnede, saa at det bringer Eder til at anvende en passende Huusholdningsmaade til deres Forsyning og Opbevaring.

Indianerne i vore Settlementer har i Almindelighed været venlige, og endskjøndt Tegn til Fjendtligheder leilighedsviis vil vise sig, har vi dog den Tilfredshed at troe, at et godt Indtryk er bleven gjort paa dem, og at Tiden ikke er langt borte, da vi kan sikkrere stole paa deres fredelige Stemning mod de Hvide.

Jo mere vi har seet Virkningerne af den fredelige Politik, vi har udøvet og bestræbt os for at faae vore Brødre til at udøve imod dem, desto mere er vi overbeviste om, at den er den rigtigste og bedst skikkede til at fremme deres Fordeel og Frelse saavelsom vor egen. Foruden at være den billigste, er det langt lettere og udøver en bedre Indflydelse at føde og klæde dem, end at stride med dem.

Vær derfor barmhjertig og taalmodig med Bjergenes og Sletternes fattige, udartede og uvidende Børn. De er Abrahams Sæd, hvem Forjættelserne tilhører; søg at oplyse og bringe dem tilbage til en Kundskab om Herren deres Fædres Gud; erindre at han er deres Gud idag, saavelsom fordum, og og at han seer med lige Deeltagelse Israels Børns Bevægelser, som da han gav dem Forskrifter fra Sinais hellige Bjerg, Salomons Tempel eller Golgathas blodbestænkte Mark.

Gjenoprettelsens Tid nærmer sig; gaaer derfor frem og virker, medens Dagen varer, medens der er en Leilighed til at yde dem Bistand og gjøre dem Tjeneste, saa at I maa høre de bifaldende Ord: „Hvad I have gjort mod Een af de mindste af disse mine Brødre, det have I gjort mod mig.“

Medens store Anstrængelser har været gjorte og gjøres for at omvende Hedningerne i fjerne Nationer og paa Øerne i Havet, har vi i vor egen Midte et Folk lige saa værdigt og forstandigt, lige saa dygtige og paa enhver Maade ligesaa meget berettigede til at annamme Evangeliet, lad derfor Livets og Saliggjørelsens Ord udstrækkes til dem. Lad Fredens Sendebud gaae hen og undervise dem i et civiliseret Livs Kunster, lære dem at plante og saae, høste og meie, opdrætte Qvæg, bygge Huse, anlægge Avlsgaarde og forsage deres onde og fordærve-Skikke, deres Vandringer og daarligt betalte røveriske Tog eller Jagtomstreifninger.

Indvirk paa dem til at faae en Levevei uden at afhænge af Jagten, thi den afgiver en meget usikker og knap Underholdning; giv den Eders Tro og Bønner saavelsom Gjerninger; bibring deres Sind Fredens og den evige Sandheds Aand, saa at sammes Syner maa aabnes til en Kundskab om Herren deres Gud og om Jesus Christus, som han har sendt.

Til samme Tid, Brødre, bevar Eder selv for deres forræderske

vilde Hidsighed, for deres væmmelige og nedværdigende Laster, og søg at bringe dem op paa Tilværelsens Stige til Eders egen Standpunkt, men nedstig ikke til deres, som saa ofte er bleven praktiseret af de Hvide.

Viis dem, at I er deres Overmænd ved Eders ædlere og dydigere Handlinger og Opførsel, og at I ikke er hos dem for egennyttige eller vanhellige Hensigters Skyld. Det er behageligt at see saa mange af Lamaniternes Børn i de Helliges Familier, hvor de har de samme Leiligheder og Rettigheder som de hvide Børn, og vi stoler paa at meget Godt vil opstaae deraf for den opvoxende Slægt.

Den anden Dag i September mødte Utaherne og Shoshonerne i denne Stad og indgik en Fredstraktat, som man haaber vil blive varig og vise sig at være til vedvarende Gavn for alle vedkommende Deeltagere, de Hvide indbefattede.

Nær ved Elk-Bjergene og paa den venstre Bredde af Grand Floden dræbte Indianerne tre Mænd og en tyve Stykker Qvæg, og drev Nybyggerne bort; disse kom til Manti og vil sandsynligviis ikke vende tilbage dette Efteraar, uagtet de efterlod næsten enhver Ting, som tilhørte dem, i Indianernes Besiddelse. Med Undtagelse af dette, har der ikke været noget virkeligt Fredsbrud i det tilbagelagte Tidsrum, endskjøndt der har været nogle faa fjendtlige Beviisninger og Trusler, hvis Aarsag er for Nærværende ubekjendt. Vi stoler paa at alle Stridspunkter vil snart være tilfredsstillende forklarede og Venskabsforholdene gjenoprettede, saa at Nybyggerne kan blive istand til at vende tilbage til deres Nedsættelsessted næstkommende Foraar.

Begavelses Huset i denne Stad blev indviet den 5te Mai sidstleden og fik Navnet „Herrens Huus.“ Siden har Begavelserne været regelmæssigt givne og fortsættes endnu fornemmelig under Bestyrelse af Præsident Heber C. Kimball.

Kirkehistorieskriverens Huus og Contoir er bleven opført og er nu fuldendt.

En stor Mængde Steen er bleven lagt i Templets Grundvold, som er bleven færdig for Stue-Etagen, men paa Grund af Mangel paa Steen har Arbeidet siden den 1ste August været indstillet og er det endnu. De Trækdyr, som var anvendte til at frembringe Steen, maatte sendes til fjerne Græsgange paa Grund af Fodermangel i Omegnen af Steenbruddet og Staden.

Vi haaber at forebygge Hændelsen af en lignende Afbrydelse i Fremtiden ved at benytte os af den store Cottonwood-Kanal, som forventes at blive færdig til Afbenyttelse den 1ste Mai næstkommende, og paa hvilken vi agter at bringe Graniten til den videre Opførelse af Templet.

Et Jernstøberi er bleven sat i Virksomhed og har afgivet meget gode Varer, det Meste til Maskineri og mekaniske Øiemeed. Dets Virksomhed er bleven meget lettet ved Brugen af Steenkul, hvoraf store og værdifulde Lag af ypperlig Qvalitet blev opdagede i den tidligere Deel af Sommeren i San Pete Dalen i Nærheden af Fort Ephraim, og en anseelig Mængde er bleven bragt til denne Stad; men det er beliggende i altfor stor

Afstand til at blive fordeelagtigt paa dette Sted til almindeligt Forbrug.

Formedelst Lettelserne frembragt ved det offentlige mekaniske Værksted, er Skæreredskaber af en god Qvalitet bleven forfærdigede, tillige Laase og andre Artikler til almindelig Brug. Meget mere Klæde er bleven tilvirket i de forskjellige Settlementer, ligeledes Læder, Hatte, Tougværk, Børster, Sæbe, Papir, Kamme, Pottemager-Arbeide, som og forskjellige andre nyttige og uundværlige Ting er bleven sammensatte fra Grundstoffene i smigrende Overflødighed.

Mange gode Bygninger er bleven opførte i det tilbagelagte Halvaar, hvoriblandt vi kan omtale Domhuset, Inspektørens Huus ved Bodsfængslet, og den sydlige Fløi af Statshuset i Fillmore fuldendt, foruden andre udstrakte og varige Anlæg baade i Stad og paa Land. Mange Møller og forskjellige andre Slags Maskinerier er bleven satte i heldig Virksomhed. Kunstflidens Larm har opvakt Taushеden i disse vide Ørkener, og medens Høi og Dal gjenlyder af Skovhuggerens Sang, af den klingende Bjælde i Hyrdens Hjord, og den Rumlen, som foraarsages af Agerdyrkerens og Haandværksmandens Arbeide, blander de klapprende Møller deres Lyd med Bjergstrømmenes Brusen, medens Indianeren iler afsted til sit skjulte Kildevæld ved Bjergbusken eller søger sit Skjul i Salviekrattet paa den nøgne Slette. Saaledes, hvor blot for nogle faa korte Aar tilbage ikke hørtes andet end den hylende Ulv, den Vildes Krigsraab, eller Ravnens Skrig, hører vi nu mangen en Krog og mangt et Hjørne gjenlyde af Larmen af Civilisationens Anstrængelser og seer dem omgivne med alle hine Anvendelser af Formue, skikkede for den hvide Mands Hjem.

I mange Lande og iblandt Fremmede har vi vandret mangen en trættende Miil uden Pung, Taske eller Knurren for at prædike Saliggjørelsens Evangelium for Folket og kunde neppe finde et gjæstfrit Skjul for Natten, men her kan vi vandre igjennem Længden og Bredden af Landet og sjelden træffe sammen med nogen Anden end Hellige, saadanne som er komne ud fra Verden for at tjene Herren, holde hans Bud og gjøre hvad han befaler.

I den Enighed, Fred og Fremgang, som har ledsaget vore Settlementer i disse fjerne Egne, erkjender vi Haanden af et kjærligt Forsyn, hvis Velsignelser har været mangfoldiggjorte over et Folk, hvori han har Velbehag, og som søger at gjøre hans Villie.

Det vedvarende Emigrationsfonds Compagnies Hjælp har dette Aar været udstrakt til en tretten hundrede Personer, næsten en Fjerdedeel af denne Aarstids Emigration. Dette Foretagende har, formedelst de haarde Tider i de engelske Conferencer, og den store Knaphed for Penge her hjemme, bidraget til at paaføre os nogen Gjeld.

Mange af Brødrene her har sendt efter deres Venner ved Hjælp af det vedvarende Emigrations-Compagni, og de er ankomne hid eller er underveis; over sex hundrede af dette Aars Emigration er af denne Klasse. De Brødre, som har sendt efter dem, bør nu hjælpe os at opfylde de Forpligtelser, som vi har paadraget os paa deres Regning, og betale deres Forskrivelser til Fondet.

De som føler Interesse i Indsamligsværket bør være gavmilde i deres Bidrag og nøiagtige i at betale hvad de skylder, paa det at Fondet maa vedligeholdes og vor Virksomhed næste Aar ikke blive lammet af Mangel paa Midler.

Raabet fra vore fattige Brødre i fremmede Lande om Udfrielse er stort, Undertrykkerens Haand hviler tungt paa dem, og de har ingen anden Udsigt paa Jorden, hvorved de kan haabe Hjælp. Mange af dem har været længe i Kirken og har været trofaste i alle Ting, virkende i Opfyldelsen af enhver Pligt. Skal vi vende et døvt Øre til deres Raaben om Hjæp og overlade dem til at hentæres midt i Babylon, hvor Aar efter Aar Nationernes Forviklinger og Nød, deres Ugudelighed, Vederstyggeligheder og Fordærveligheder, Krige, Pestilentse og Forfølgelser mangfoldiggjøres ved at vorde større og større, saaledes bestandig ledende til fuldstændigere at spærre Veien og gjøre deres længere Ophold i Landene mere byrdefuld og trykkende end nogensinde?

Lad dette Spørgsmaal blive besvaret ved Eders Handlinger, thi vi er drevne til at tage vor Tilflugt til denne Hjælpekilde, og medmindre vi faaer Hjælp enten ved Bidrag eller ved Betaling af Gjeld, som skyldes Compagniet, bliver vi nødte til i samme Grad at opsætte Virksomheden i det kommende Aar. Vi har allerede udstrakt Understøttelsen indtil den yderste Grændse, og har næsten ganske forbrugt enhver af Kirkens anvendelige Midler for at hjælpe til i denne Sag; vi stoler derfor paa, at I vil gjøre det til en Gjenstand for omhyggelig Overveielse og ufortøvet og passende Handling, thi det er værdt Eders virksomste Velgjørenhed. Det har længe beskjæftiget vor Opmærksomhed saavelsom vore Ældstes paa fremmede Missioner, det har været Æmnet for vore Bønner og Meddelelser i den tilbagelagte Tid og anbefaler sig selv til *alle Helliges* Opmærksomhed, som aabnende den eneste — for Nærværende kjendte — hensigtsmæssige Dør til timelig Frelse for de virkelig Trængende.

Tusinder efter Tusinder af Emigranter, som aarligen flokkes til Amerikas Kyster, endskjöndt ikke af de formuende Klasser, har Midler til at komme og underholde sig indtil de finder Anledninger til lønnende Beskjæftigelse. Men det vedvarende Emigrationsfond er bestemt til at udfrie de retskafne Fattige, Armodens Børn, hvis I behager, fra Aarhundreders Trældom, fra Opholdssteder, hvor Armod er en Brøde og Betleri en Fornærmelse mod Loven, hvor enhver Adgang til at stige i Samfundet til nogen Grad af agtet, glædelig Tilværelse er for stedse tillukt, og anbringe dem i et Land, hvor ærligt Arbeide og Kunstflid møder en passende Belønning, hvor Livets høiere Stier er aabne for de Ringeste og Fattigste, og hvor de kan lægge en Grundvold til en uopløselig Forening imellem dem og deres Børn i den fremadskridende Stigen af menneskelig Tilværelse, „medens Evigheder kommer og Evigheder gaaer.

Dette er sand Menneskekjærlighed og skulde være Gjenstand for enhver Menneskevens Bestræbelser, ikke alene at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, men ogsaa at anbringe dem i en Stilling, hvor de kan frembringe

deres Underholdning ved deres eget Arbeide.

Verden har for Nærværende intet Sted saa vel skikket, som dette, til Udøvelsen af saadan Velgjørenhed; ingen Plet saa passende til de Fattiges Hjem; intet Land mere i Behov af deres Arbeide for at frembringe til Nytte dets uudviklede og vi kunde næsten sige uopdagede Hjælpekilder; ingen Regjering, hvor Institutioner mere indbyder til lige Kappelyst saavel for den Lave som den Høie, for den Fattige som den Rige, eller hvor Retskaffenhed, Duelighed og Fortjeneste saa ofte og saa sikkert baner Veien til Hæder og Indflydelse, istedetfor høi Byrd, Stilling og Rigdom.

Denne Aarstids Emigration er for det Meste ankommen, og vi hører at Resten er nær for Haanden. De har været saare meget begunstigede ved adskillige hjemvendende Ældstes Erfaring, under hvis Opsyn de fornemmelig har vandret.

Vi har at beklage Tabet af mange af de Trofaste, som er faldne som Offere for Ødelæggegerens Magt og Pestilentse, hvoriblandt vi vil omtale Brødrene W. W. Major og John Parry fra den engelske, Andrew L. Lamoreaux fra den franske, James F. Bell og Hustru fra den italienske og Jacob F. Secrist fra den schweitzerske Mission.

Medens vi sørger over deres Tab og dybt sympatiserer med de berøvede Familier og Venner, glæder vi os over at de, da de faldt, var i deres Forløsers Tjeneste og beskjæftigede med at fremme hans Sag paa Jorden. Vi stoler derfor paa at de blev borttagne for en viis Hensigts Skyld, og at de vil vinde Bifald af Dommeren over den hele Jord paa Regnskabs og Belønnings Dagen.

Ældsterne Lyman og Rich er endnu i Californien, arbeidende i San Bernardino og andre Steder i hiin Stat. Ældste Orson Hyde er i Carson County, Utah Territorium, hvor han har organiseret en Green af Kirken. Ældste John Taylor er i New York, præsiderer og redigerer „*Mormonen*.“ Ældste F. D. Richards er i Liverpool, præsiderer over den europæiske Mission, redigerer og udgiver *the Millennial Star*. Ældste George A. Smith er endnu beskjæftiget som Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og, tilligemed Resten af de tolv Apostles Qvorum, og Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve og Andre, arbeider i de forskjellige Settlementer i Utah, veiledet fra Tid til Tid, eftersom Pligten synes at kræve. Ældste Orson Spencer*) redigerer og udgiver St. Louis *Luminary* i St. Louis, Mo.; og George Q. Cannon er beskjæftiget med at udgive Mormons Bog i det havaijiske Sprog i San Francisco i Californien, hvor han ogsaa agter at udgive en Avis. Ældste Dan Jones udgiver *the Trump of Zion* i Swansea i Syd-Wales i England; John Van Cott den *skandinaviske Stjerne* i Kjøbenhavn; og August Farnham *Zion's Watchman* i Australien.

De ostindiske Missionærer har vendt tilbage og er paa deres Vei hid, efter at have trofast prædiket Evangeliet fra to til fem Aar i hiint formørkede Land med tilsyneladende ikkun liden Fremgang.

Værket nyder endnu Fremgang i Australien, Sandwichs Øerne, Californien, de Brittiske Øer,

*) Er siden afgaaet ved Døden.

Danmark, Sverrig, Norge, det nordlige Italien, Schweitz, Frankrig, de brittiske Provindser og i mange Dele af de Forenede Stater. I Cap Staden i Syd-Afrika er ogsaa en betydelig Green af Kirken.

Et Selskab af Hellige forlod Sidney i den Hensigt at indsamles til San Bernardino og til dette Sted, men ikkun nogle faa er endnu ankomne paa vor vestlige Kyst, idet Skibet maatte stikke ind til Honolulu for Søskade og blev bebeslaglagt, saaledes forsinkende deres forventede hurtige Ankomst til vore fredelige Hjem.

Dette er det første Forsøg at indsamle de Hellige fra Australien, og vi haaber at det vil faae et godt Udfald; thi der er mange flere i hiin Egn, som høiligen ønsker at indsamles med de Hellige i disse Dale, men kan ikke endnu erholde Transportmidler, idet Samfærdsel og Handel med vor vestlige Kyst og hiint Land er meget indskrænket.

De Hellige samles hjem fra enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, og medens vi er saaledes sammendragende en forskjelligartet Masse af alle Slags Folk fra næsten alle Nationer, dog besjælet af een almindelig Aand, Hensigt og Attraa, tilkommer det Alle og Enhver at være godmodige, høflige og venlige imod hverandre og søge at undervise Folket, saa at de kan blive stærkere sammenbundne i Følelse, Interesse, Fred og Enighed saavelsom i Tro, Sandhed og den nye og evige Pagtes Baand.

Det var til den Ende og for fuldstændigere at bevirke dette Øiemeed, at den sidste Conference beskikkede Ældste at tage Missioner til alle Kolonier over hele Utah, paa det at Folket maa blive forbedrede og opdyrkede i deres Smag og Forstand og i enhver Naturgave og Prydelse; at de maa blive sammensmeltede i deres Anskuelser og Følelser, blive styrkede i deres Tro, og at denne Generation af Hellige, ved ikke at forsømme de mindre og almindeligen som ubetydelige ansete Ting i det praktiske Liv, maa findes rene og hellige, milde og upartiske i deres Omgang med hverandre, ja polerede Søiler efter Lignelsen af et Pallads.

Erindre at det er de ubetydelige Ting i dette Liv, som udgjør vor Tilværelse, og at ikkun et lidet Antal af store og vigtige Hændelser skeer uden dem. Endskjøndt ringe er de dog de vigtige af Livets Smaapligter, paa hvis daglige Udøvelse meget beroer, for derved at danne et Folk for den Herres Jesu Tilkommelse, eller at berede dem for en Ophøielse i vor Guds Rige.

Giv derfor Agt paa deres Lærdomme, som vi har sendt iblandt Eder, og lad al Strid, Uvillie og Uenighed ophøre iblandt Eder; lev efter Eders Religion og lad Fred, Tro, Kjærlighed og gode Gjerninger blive overflødige.

Til de Ældste, som er beskikkede paa disse Missioner, siger vi: „Gaae frem i Ydmyghedens og Sagtmodighedens Aand, og underviis Folket i alle de Ting, som hører til deres timelige saavelsom aandelige Frelse; indprenter Folket Hellighedens, Reenhedens og en god Huusholdnings Aand ved den Hellig Aand, som veileder ind i al Sandhed.“

Til de Ældste, som arbeider i Adspredelsen, siger vi: „Vær flittige i alt Eders Arbeide; vær trofaste i at bære Vidnesbyrd for

Folket, og naar de annammer Sandheden, lær dem at efterleve og udöve deres hellige Religion.“ Det er let at taale Forfølgelse, at kæmpe for Troen, ja, endog at døe for den; det Vanskeligste af alt er at leve efter den, at stedse være paavirket af dens hellige Indflydelse og udøve den i alle Livets Pligter. Den er ikke et Legetøi eller et blot Børneværk til at troe og more sig med efter vor Beqvemmelighed, og derefter lægge den til Side; men den er en følelig, hverdagelig Erfaring og en ægte Virkelighed, der indtrænger i ethvert Foretagende, være sig Forretning, Tidsfordriv og Hvile, saavel som i de aandelig religiøse Sindsbevægelser.

Vi har i Sandhed ingen anden Fordring paa os eller Pligt paa denne Jord, end at tjene Gud, holde hans Befalinger, samle de Hellige, og opbygge hans Rige paa den; for dette lever vi, for dette forventer vi at døe. Men Hovedvanskeligheden med de Hellige er at leve efter deres hellige Religion, og følge den Retning, som vil sikkre dem dens Velsignelser og Rettigheder, og den Forøgelse af Tro, Kundskab og Udvikling, som de kan nyde.

Det er en ringe Sag at hengive og indvie os og alt hvad vi har for Sandhedens Sag og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, men det er af Vigtighed retteligen at anbringe os selv og vore Midler, hvor vi kan gjøre det meste Gode. Det er vigtigt, at vi blive lydige og eftergivende i Herrens Tjeneres Hænder, og naar vi har annammet Sandheden og stillet os selv og alt hvad vi har paa Alteret, at forblive saaledes uden at tage Hensyn til Ven eller Fjende, Solskin eller Skygge, Fred eller Krig, Overflødighed eller Hunger og Pestilents. Det er vor Pligt, ikke alene at bekjende og være Troende, men ogsaa at udvirke vor Salighed, vedblivende trofaste i alle Ting indtil Enden.

Naar I lader Eder hverve under Evangeliets Fane, giv *Modstanderen* en Afskedsbillet, og indrøm ham aldrig igjen et Opholdssted hos Eder, stil Eder aldrig igjen under hans Indflydelse, ei heller Noget, som I besidder; lev for at opbygge vor Guds Rige og lad Eders Handlinger svare til Eders Bekjendelse.

Vi siger til de Ældste i Adspredelsen saavelsom til dem, som er hjemme: „Lad disse Principer være indprægede i Eders og alle de Helliges Sind og lad dem være ansvarlige for de Authoriteter, som er stillet over dem; lev ydmygt for Herren; handle rigtigt og retfærdigt, saa at Herrens Aand maa rigelig boe hos Eder.“

Naar de Ældste, som er paa fremmede Missioner, ønsker at vende tilbage hjem og ikke har nogen Instruxer i den Henseende, saa er det deres Rettighed at møde tilsammen og gjøre Spørgsmaalet til en Gjenstand for Bøn og Andragende for Herren og derefter handle eftersom det skal blive afgjort i Raad i Overeensstemmelse med den Hellig-Aands Indgivelser. Det er Eders Rettighed at kjende Herrens Sind og Villie angaaende disse Anliggender, og ved at følge den rigtige Fremgangsmaade vil I erholde Kundskab derom.

Lad alle Ting blive gjort i Orden, og lad alle de Hellige, som kan, indsamles til Zion og komme, medens Veien er aaben for dem; lad de Fattige ogsaa komme, hvad enten de faaer Hjælp eller ikke

fra Fondet; lad dem komme tilfods med Haandkarrer eller Hjulbører; lad dem omgjorde deres Lænder og vandre igjennem og Intet skal hindre eller standse dem.

Med Hensyn til den fremmede Emigration et andet Aar, lad dem følge den nordre Vei fra Boston, New York eller Philadelphia, og komme frem ved Staden Jowa eller den daværende Ende af Jernbanen; lad dem der forsynes med Haandkarrer, paa hvilke de kan trække deres Proviant og Klædningsstykker, derpaa vandre og trække dem, idet de derved sparer den uhyre Udgift hvert Aar for Trækdyr og Udrustning for at drage over Sletterne.

Vi har den Tillid, at saadant et Tog vil drage forbi hvilketsomhelst Ox-Tog, som kan opdrives. De skulde have nogle faa gode Melkekøer til at forsyne dem med Melk, og nogle faa Stykker Slagteqvæg til at drive med sig og og slagte, eftersom de maatte behøve. Paa denne Maade vil undgaaes Udgift, Risiko, Tab og Forlegenhed med Trækdyr, og de Hellige vil virksommere undgaae Optrin af Ulykke, Angest og Død, som ofte har lagt saa mange af vore Brødre og Søstre i Støvet.

Vi agter at sende Mænd af Tro og Erfaring med nogle passende Instruxer, til et dertil skikket Udrustnings Sted, for at bringe i Udførelse de ovenfor givne Vink; lad derfor de Hellige, som agter at udvandre det kommende Aar, forstaae, at de forventes at vandre og drage deres Bagage over Sletterne, og at de paa ingen anden Maade vil vorde assisterede af Fondet.

Dersom Nogen falder fra som Følge af denne Anordning, saa meget bedre, thi det er langt bedre, at Saadanne nægter Troen førend de tager afsted, end at gjøre saa for en ubetydelige Aarsag, efterat de er kommne hid; og om de ikke har Tro nok til at foretage dette Stykke Arbeide og fuldføre det ogsaa, saa har de ikke tilstrækkelig Tro til at udholde, tilligemed de Hellige i Zion, den celestiale Lov, som fører til Ophøielse og evige Liv.

Dersom denne Plan er eengang fuldkommen prøvet, og befindes at være heldig, som vi ingenlunde betvivler, da undgaaes den vigtigste Udgift for Emigrationen, og følgelig kan Tusinder mere end hidindtil faae Hjælp. Derfor bør Hellige og alle hvemvendende Ældste, som foretager at føre Compagnier igjennem, overveie denne Gjenstand og berede sig i Overeensstemmelse dermed.

Under General Conferencen, som nylig er sluttet her, blev de unge Folk raadede til at faae deres Begavelser og gifte sig; derfor ønsker vi det forstaaet, at vi er beredte til at give de Hellige deres Begavelser i Herrens Huus, som er bleven bygget og indviet udtrykkelig i den Hensigt; derfor bør Fædre, Formyndere og Biskopper tage sig af denne Sag paa en rigtig Maade og raadfør villigen de Unge og bered dem til at modtage deres Begavelser og Beseglinger. Unge Mænd, tag Eder Hustruer af Zions Døttre og kom og modtag de hellige Begavelser og Beseglinger, at I maa opreise en hellig Sæd for Abrahams Gud, ja et helligt og kongelig Præstedømme, som skal fødes lovlige Arvinger dertil, idet de har en Ret til sammes Nøgler og til at forvalte i alle de Ordinancer, som hører til Herrens Huus. Ophør med Eders Daarlighed og bliv Guds

Mænd; handle viist og retfærdigen for ham, og hans udvalgteste Velsignelser vil skjenkes Eder.

Vi opmuntrer alle de Hellige til at leve retfærdigen og holde deres Pagter med Gud og med hverandre, betale deres Tiende og gjøre deres Offringer i Gavmildhedens Aand med al god Samvittighed, ikke tvivlende.

Hold Herrens Bud, iagttag de Forskrifter og Raad I modtager fra dem, der er stillet over Eder til at præsidere; vær troe og flittige, sparsommelige og kloge; ansøg Herren uafladelig om Viisdom, og opdrag Eders Børn i hans Frygt og Formaning; saa at, naar vi faaer fuldendt vor Pilegrimsfærd paa Jorden, vi kan gaae bort i Fred, idet vi har virket og grundfæstet Retfærdighed paa den, og, formedelst at vi har fægtet den gode Strid og bevaret Troen, blive beredte til at komme frem med en herlig Opstandelse og arve evige Liv og Ophøielse, hvilket Gud forunde for hans dyrebare Søns Skyld, Amen!

Store Saltsø Stad den 29de October 1855.

Brigham Young. *Heber C. Kimball.* *Jedediah M. Grant.*

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Som vi lovede i vort forrige Nummer, saa har vi i dette indført den *trettende almindelige Epistel* fra det øverste Præsidentskab i Zion; og vi er i Sandhed fulde af Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at hans *sande* Præstedømme atter staaer paa Jorden iført Kraft og Myndighed til at trøste, undervise og raade de Hellige, baade dem, der allerede er hjemsamlede, saavelsom dem, der endnu lever i Adspredelsen, og som med ivrig Længsel venter efter Udfrielse fra Babylon, for at komme hjem og blive meddeelagtig i de Trofastes Velsignelser og Begavelser i Herrens Helligdomme. Intet af dette kan opnaaes, med mindre de Hellige, som vi allerede forhen har bemærket, viser sin Redebonhed til at fremme Herrens Værk baade ved Tro og ved Gjerninger. De Fattige kan ikke hjemføres uden Midler; derfor hvo som rigeligen og villigen offrer til Emigrationsfondet, gjør en god Gjerning. Herrens Helligdomme kan ikke opføres uden Midler; hvo som derfor frivilligen efter Evne offrer til Templet, gjør en god Gjerning for sig selv og for Andre, baade Levende og Døde; Zion med alle dets Indretninger kan ikke opbygges uden Midler; hvo som derfor er nøiagtig i at betale Herren Tiende af sin Formue, samler sig Liggendefæ i Guds Rige. Alene ved en trofast Opfyldelse af Herrens Bud og Befalinger, — alene ved Lydighed til Præstedømmets Raad og Veiledning, om de Hellige end ikke strax kan fatte og forstaae Nødvendigheden og Vigtigheden deraf, kan de sikkre sig Frelse i Guds Rige. Det er sandt, der skal Arbeide,

Tro og Udholdenhed til for at kunne gjennemgaae alle Ting, og med Hensyn til Indsamlingen kan vi ikke andet end bifalde de Yttringer, som Præsidentskabet i Liverpool har givet i den engelske Stjerne den 26de Januar d. A. i Anledning af den almindelige Epistel, og som vi finder det i sin Orden at gjengive, da det ogsaa angaaer de Hellige i disse Lande:

„Den meest ligefremme Henvenden er gjort til de Helliges Tro angaaende Indsamlingen. Spørgsmaalet opløser sig selv i dette: Er de Hellige villige til at offre det Lidet de kan have, undtagen de nødvendigste Klædningsstykker til Brug paa Reisen og trække deres Proviant over Sletterne og gaae ind i Utah, stolende paa Herren og deres Brødre for Underholdningsmidler iblandt de Hellige? Dette er den første store Velsignelse, som det staaer i deres Magt at opnaae, og den eneste Vei til den er gjennem Forsagelse, Prøvelse og Savn. Er det værdt hvad det vil koste? Tusinder af de Retskafne, som har fattet den Beslutning at opoffre enhver Ting for deres Frelse, vil svare: „Ja!“ medens nogle af de Forsagte vil føle, at „Mormonismens“ Mølle maler temmelig haardt. Vi vil underrette de Sidste om, at der er ingen særdeles Brug for dem i Utah. Dersom de gik derhen, vilde de sandsynligviis snart finde, at Klimatet passede ikke for dem, og de vilde ønske til at prøve en Luft, der var mere ligeartet med deres Natur, enten i Californien eller i en anden Deel af Djævelens Herredømme. Om Saadanne tænker, at de kunde godt lide at beskue „Mormonismen“ paa nærmere Hold, uden at have den fulde Nytte af dem, saa vil vi anbefale dem, dersom de kan, at reise saa langt som til de Forenede Stater, og nærme sig Zions Lys gradviis, eftersom de kan blive istand til at taale det.

De ydmyge, trofaste Hellige, som forstaaer det vigtige Værk, hvori de er indrulleret, kan opdage, at Tiden allerede er kommen, da Intet uden den meest levende Tro, hvorved de alvorligen kan omfatte Forjættelserne fra Israels Gud, understøttet af tilsvarende Gjerninger, vil dygtiggjøre dem til at opnaae Indsamlingens Velsignelser.

Følgende Uddrag af den almindelige Epistel er betydningsfuldt, og vi opfordre de Hellige at overveie det vel: „Lad derfor de Hellige, som agter at emigrere det kommende Aar, forstaae, at de forventes at vandre og trække deres Bagage over Sletterne, og at de ikke vil hjælpes af Fondet paa nogen anden Maade. Dersom Nogen falder fra paa Grund af denne Anordning, saa meget bedre; thi det er langt bedre, at Saadanne nægte Troen førend de tage afsted, end at gjøre det for en ubetydeligere Aarsag, efter at de er komne hid; *og om de ikke har Tro nok til at foretage dette Stykke Arbeide, og fuldføre det ogsaa, saa har de heller ikke tilstrækkelig Tro til at udholde, tilligemed de Hellige i Zion, den celestiale Lov, som leder til Ophøielse og evige Liv.*“ Til de sidste Ord, som vi har udhævet, paakalder vi Eders særdeles Opmærksomhed, fordi de tilfulde udvikler en Sandhed, som maaskee har tildraget sig ikkun faa af de Helliges Opmærksomhed, at der

udfordres fuldt saa megen Tro at leve i Zion, som at reise did. Efter dette maa de Hellige maale deres Tro, og paatage sig en tilsvarende Rustning.

Vi føler os taknemmelige til vor himmelske Fader, at han har dygtiggjort os ved sin Aand til at give de Hellige saadanne Forskrifter og Raad, som stemme overeens med dem, vi har modtaget fra det øverste Præsidentskab. De ugifte Brødre og Søstre i disse Lande, som har annammet i fuld Tro og Tillid de Grundsætninger, som er bleven lært dem med Hensyn til Ægteskabsforholdene, og som har besluttet taalmodigen at vente med at indtræde i dem, indtil de kan gjøre det fornuftigen, kan finde meget til at styrke dem i deres Forsæt i den sidste Deel af den almindelige Epistel. Deri er de Unge *i Utah* raadede til at paatage sig Ægteskabets vigtige Ansvarligheder under det hellige Præstedømmes Pagter og Velsignelser, paa det de „maa opreise en hellig Sæd for Abrahams Gud, ja et helligt og kongeligt Præstedom, *som skal födes lovlige Arvinger dertil, idet de har Ret til sammes Nogler og til at forvalte i alle de hellige Ordinancer, som hörer til Herrens Huus.*“ Med Hensyn til de Unge, som gifter sig i disse Lande, har vi intet Videre at sige for Nærværende, end hvad vi tilforn har sagt; handle i Forhold til den Tro, som I monne have paa de Grundsætninger, som er bleven lært Eder; og overeensstemmende med hvad I saaer skal I ogsaa høste. Dette veed vi, at Mange, som har handlet efter Øieblikkets Indskydelser og Følelser, istedetfor efter velforstaaede Grundsætninger, samler sig Sorg og Nød, og stænger ofte Veien for sig til Udfrielse og Frelse. Ægteskab, ligegyldigt naar, hvorledes eller hvor det indgaaes, er en Handling, hvis Virkninger for stedse vil have Indflydelse paa deres Charakteer og Skjæbne, som indgaaer deri. Det er derfor bedre at opsætte det i nogle Aar, dersom Troen er stærk nok dertil, end at indgaae deri uden at vide om de har Herrens Bifald eller Velsignelser gjennem dem, som han har beskikket til at raade de Hellige.

Et Huus er bleven bygget og helliget til Herren, hvori de Trofaste kan modtage en Deel af det hellige Præstedømmes Ordinancer, Nøgler og Kræfter. Indbydelsen lyder: „Kom hid alle I, som er værdige, at vi kan besegle paa Eder Velsignelserne af den tilkommende Verdens Kræfter. Kom I unge Mænd og tag Hustruer af Zions Døttre og læg Grundvolden for evige Liv.“ Indbydelsen er viftet ud til de Hellige, adspredte iblandt Nationerne og de sagte Hviskninger fra Fredens Aand er: „Kom alle I Trofaste, som har staaet fast i Storm og Vindstille! Bryd ved Troens Kraft de Lænker, som fængler Eder; vi er færdige til at byde Eder velkommen hjem og give Eder de Velsignelser, hvorefter I længe har hungret.“

Medens Herren velsigner de Hellige i Zion, har de trofaste Fattige i fremmede Lande den Trøst at vide, at de ikke er forglemte. Medens saavidt muligt en frelsende Haand er udrakt til at forløse dem, anstrænger de Hellige sig her hjemme at berede

Steder for deres Modtagelse, og tillige et Sted, hvor de kan sammenføie de brudte Led i deres Slægter, og udstrække den store Kjæde gjennem den aldrig endende Fremtid. Hvis de adspredte Hellige er saaledes erindrede nu, vil de nogensinde vorde forglemte? Nei! om de end maa nedlægge deres Been i deres Fødelande under deres Bestræbelse at gjøre Herrens Villie, deres Navne vil haves i Erindring for ham og vil ikke blive forglemte, naar Aabenbaringens Nøgler skal oplukke Dørene, og Aanderne i Fængslet modtage de evige Livs Kraft.

Dersom vi havde en Erke-Engels Røst, vilde vi raabe længe og høit til de Retskafne af Hjertet: „Op! gaae ud af disse Lande, thi det hævnende Sværd er draget til blodig Daad, og Blod vil det have! Krigens Dæmoner er løsladte, og deres graadige Begjærlighed vil ikkun tiltage med Slagtningen."

Ødelæggelsens Engel er ude. Pestilents og den blege Hunger vil snart forøge Skrækkens Optrin til en Udstrækning, som endnu ikke har sin Lige i Menneskenes Lidelseshistorie. Hold fast paa Herren i mægtig Bøn og Tro, i Intet tvivlende, og selve Elementerne vil blive satte i Bevægelse til Eders Befrielse. Om de forventede Besværligheder paa Reisen ryster Eders Tro paa Herrens Forjættelser, saa er det paa høi Tid at I skulde grave efter dens Grundvold, og see om den er grundet paa Klippen, det hellige Præstedom, og Bygningen opført ved den Helligands Aabenbaringer. Det er langt bedre for Eder at døe under Forsøget, og derved vise for Gud, for Engle og for Eders Brødre, at I er bestemte paa at vandre trofast i Sporet, endog indtil Døden, end at forlade Veien.

Til dem, som muligen kan komme over Atlanterhavet, siger vi igjen: Disse Lande er intet Opholdssted for Eder. Dersom I ikke skulde være istand til at naae Indsamlingsstedet, saa er det en Velsignelse at opnaae den Rettighed at lægge Eders Been paa Josephs Land og at blande Eders Støv med Ephraims Børns i en hellig Jordbund, hvor Herligheden af Opstandelsesmorgenen vil først bryde frem og Guds Rige reise sig triumpherende paa Jorden."

Ovenstaaende er Præsidentskabets i Englands Bemærkninger, i hvilke vi i Eet og Alt stemmmer overeens og formaner paa det Kjærligste de skandinaviske Hellige i Almindelighed at læse, overveie og i deres Levnet øve disse praktiske Lærdomme, som er fremsat til deres sande Gavn og Bedste. Præstedømmet, i Særdeleshed de Præsiderende, opfordrer vi, at de i alle Ting gaaer foran, og ikke alene lærer, men ogsaa viser de Hellige et følgeværdigt Exempel, baade i Lydighed, Forsagelse og Opoffrelse for Rigets Skyld. Læg nøie Mærke til alle Instruxer, der udgaaer herfra Tid efter anden; følg dem, og I vil vorde velsignede; Enhver i den Stilling, de er kaldte, og fornemmelig opfordrer vi de Ugifte, og de, som er frie for timelige Omsorger, med Nidkjærhed at arbeide i Herrens Tjeneste og ikke bebyrde sig med Omsorgen for en Familie, førend de kan have en bedre Udsigt dertil, end de har her i Adspredelsen. *Søg først Guds Rige* og dets Retfærdighed

og viis at I er værdige Medborgere deri, og Herren vil ikke tilbageholde Velsignelserne, naar han finder det tjenligt at give Eder dem.

De arbeidende Ældste i Missionen, som er beskikkede af os, eller af vor Forgænger, opfordres at sætte sig i skriftlig Forbindelse med os og vedligeholde samme, da det er af stor Vigtighed for os at vide Værkets Tilstand i de forskjellige Egne. Denne Anmodning gjelder naturligviis ingen Andre, end de, som har forsømt eller misforstaaet sin Pligt i saa Henseende.

Vi gjentager, at vi forventer *Emigrationslisterne* snarest muligt.

Vor elskede og agtede Forgænger i Præsidentskabes Ældste John Van Cott forlod, efter en hjertelig og rørende Afsked, Kjøbenhavn den 29de f. M. efter at have fuldendt sin Mission i Skandinavien. De Hellige agtede og elskede ham, og vil stedse mindes hans Virksomhed her, hvilken Gud velsignede formedelst hans Trofasthed. Vore bedste Ønsker ledsager ham paa hans Reise til det kjære Hjem i det fjerne Vesten. Vi bleve begunstigede med en Skrivelse fra ham, dateret ombord paa Dampskibet Mac Gregor i Hamborg den 31te f. M., hvori han melder sin lykkelige Ankomst did, og Forventning at afgaae derfra den paafølgende Morgen og at være i Hull i England den 2den dennes. Han sendte sin hjerteligste Hilsen til Alle. Senere har vi modtaget en Skrivelse fraham, som melder hans Ankomst til Hull d. 3die og til Liverpool d. 4de dennes.

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

(Fortsat fra Pag. 143.)

Ældste *J. Svensen* fremstod følgelig. Han hilsede Forsamlingen i Jesu Christi Navn; ønskede den Hellig-Aands Veiledning for at kunde give en sand Beretning til Oplysning for Præsident *Van Cott*, saa at han kunde anordne det Nødvendige til Conferencens Bedste; yttrede sin Glæde over at Lyset var kommen til Jorden for at opreise den faldne Slægt; bevidnede, at Herren havde velsignet Lollands Conference og at de Hellige havde Attraa til at tjene Herren; Præstedømmet øvede flittigen det Lys og den Kundskab, som Herreu har skjenket dem; de har at arbeide iblandt et haardt Folk, men de var udholdende og villige til at gaae, hvorhen de bliver sendte. Enhver By er bleven tilbudt Liv og Saliggjørelse formedelst Evangeliets Prædiken, hvilket ikke altid har været frugtesløst. Vi har mange Medlemmer adspredte overalt, og de er i Almindelighed villige til at understøtte Brødrene, saa godt de kan. Paa Møen har været god Fremgang; Sødskende der er troafste og ønsker at tjene Herren. Paa Falster havde det staaet mere

stille, men mange Skrifter var udspredte og hans Følelser var, at den udsaaede Sæd vilde spire i sin Tid. Paa Lolland, især paa den vestlige Deel, herskede en god Aand, men da Fjenden ikke kan lide at Herrens Værk forfremmes, blev 2 Brødre arresterede en Tid, hvilket ogsaa fik et godt Udfald, idet de havde Leilighed til at vidne om Evangeliets Sandheder for deres Bevogtere, hvoraf een tilligemed sin Kone kort efter blev døbte. Herren aabner paa mange underlige Maader nu som før Døre for Evangeliets Fremgang, og det gjør Indtryk paa de Gode, saa at de føler Respect for Sandhedens Forkyndere, hvorved Herrens Værk fremmes. De havde ogsaa søgt at arrestere ham, men Herren havde bevaret ham og beskyttet ham i de Mishandlinger, han havde lidt af en lovløs Pøbel, hvis Fremfærd Øvrigheden tidligere havde seet igjennem Fingre med, men havde i de to sidste Aar ydet mere Assistance. Ældste J. Jensen var for ikke lang Tid siden bleven livsfarlig mishandlet, men Voldsmændene er bleven draget til lovligt Ansvar; i det Hele er nu tre Overfaldssager under Behandling, og han skyldte at bevidne sin Taknemmelighed til Stiftamtmanden, der havde givet Brødrenes billige og retfærdige Klager Gehør, og paalagt Øvrighederne at drage Voldsmændene til Ansvar; saa at disse Sager, der tilsigtede Ondt, har ved Forsynets vise Bestyrelse tjent til at forskaffe os mere Frihed, Beskyttelse og fremmet Herrens Værk. Han glædede sig tilligemed sine Brødre at forkynde Evangeliet; hans eneste Ønske var at være en *Sidste-Dags-Hellig* og med Lydighed at arbeide under sine Foresattes Veiledning, indtil han fik Frihed at drage hjem til Zion; Arbeidet i Conferencen krævede nogle flere Medarbeider. Bogvæsenet er i den bedste Orden og Skrifterne læses med Begjærlighed af de Hellige, og mange er udspredte iblandt Fremmede, og Advarsels Røsten er meget efterspurgt. Sluttede med at ønske Velsignelse over den skandinaviske Mission.

Formiddagsmødet sluttet med Afsyngning af Psalmen Nr. 145 og Bøn af Ældste J. Jørgensen.

Eftermiddagsmødet Kl. 1½ aabnedes med Psalmen Nr. 12; Bøn af Ældste C. Widerborg: derefter Psalmen Nr. 15.

Præs. J Van Cott ønskede at Herrens Aand maatte hvile over Forsamlingen og over de Brødre, som skulde opfordres til at afgive Beretning angaaende deres Missioner. Kaldte derefter paa

Ældste *Christen Larsen*, Præsident over Bornholms Conference, som bevidnede sin Glæde over at være forsamlet med sine Brødre; følte Herrens Aand hvile over denne Forsamling; kunde bære det Vidnesbyrd at de Hellige paa Bornholm havde det godt og vilde gjerne tjene Herren; vel var ikke mange bleven døbte i det sidste Halvaar, men han følte sig fri tilligemed sine Brødre; de havde gjort hvad de formaaede baade ved Prædiken og ved at udsprede det trykte Ord, som de Hellige glædede sig meget i. Havde havt megen Hjælp af Ældste *J. P. Folkman*, som var en trofast Broder, men een Broder til var nødvendig som omreisende Ældste; følte, at der er mere Arbeide at udføre; Vidnesbyrdet var givet og Ordets Sæd saaet i enhver By og Stad, men der skal megen Tid forinden det spirer; troede dog, at der var

mange gode Folk, som i sin Tid vil komme; havde havt mere Fred i det sidste Halvaar; Forfølgelsen var ikke saa stor som før; dog den tjente ogsaa til at bestyrke Troen hos de Hellige. Bogvæsenet var i god Orden, men vilde ikkun bemærke, at det var vanskeligt at faae Bøger og Brev dertil om Vinteren. Var tilfreds med at vende tilbage og arbeide saa længe det behagede Gud, der af sin Naade giver sine Tjenere Kraft til at være trofaste, hvilket han ønskede, at det ogsaa maatte forundes ham indtil Enden. Følte sig taknemmelig til Herren for hans Tjenere, der sendes os fra Zion til Veiledning, og sluttede med at ønske Velsignelse over vor elskelige Broder J. Van Cott, hans Eftertræder og den hele Conference.

Ældste *J. Jørgensen*, Præsident for Fredericia Conference, fremstod derpaa efter Opfordring. Han bevidnede ogsaa sin Glæde og Tilfredshed over at være en Arbeider i Herrens Viingaard; havde ogsaa godt Vidnesbyrd at bringe om de Hellige i hans Conference og hans Medarbeidere i Tjenesten de vare nidkjære og trofaste. De Hellige glædede sig meget i Skrifterne, der spredte sig baade til dem og til vore Medmennesker; Adgang aabnes i de østlige Dele af Jylland i de fleste Kjøbstæder, og Evangeliet begyndte at udbrede sig henad Slesvig. Han manglede Brødre til Hjælp i Arbeidet. I Fyen synes Evangeliet at sprede sig, der var organiseret en ny Green, saa at der er nu 3 Grene — Langeland iberegnet. — En Forsamlingssal var leiet i Odense og Br. Møller beskikket til at arbeide der, hvor vi have nogle Venner, men hvor der tilsyneladende er et haardt og for Evangeliet uimodtageligt Folk; dog Herren kan maaskee have Børn der, han ønsker udfriede.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

		Rd.	Mk.	Sk.
C. C. A. Christensen	. . . .	20	-	-
H. P. Olsen	. . . .	105	3	-
Johan Svensen	. . . .	25	4	14
A P. Trane	. . . .	17	-	-
J. P. Folkman.	. . . .	40	-	-
	Summa	208	1	14

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.